

fristen lovlig kort. Men jeg kan paa den anden Side heller ikke nægte Rigtigheden af den Betragtning, at der er noget mærkeligt i, at medens vor øvrige Lovgivning saa godt som ikke kender til Forældelse af Strafansvar — fordi den Forældelse af Strafansvar, som Straffeloven omtaler, er for Smaating, saa at det egentlig er saaledes, at saa snart Forbrydelsen er af større Vigtighed, kender man ikke nogen Forældelse af Strafansvar — gaar man her en helt anden Vej. Det forekom mig, at der var en underlig Modstrid i dette, at medens saadanne Forbrydelser som Tyveri og den Slags aldrig blive forældede, skulle Ministres politiske Lovovertrædelser blive forældede endog efter meget kort Tids Forløb. Hvad man end vil sige om det særlige politiske Ansvar, som man maa have, naar man er i en saadan Stilling, er der dog det at bemærke, at medens Tyveri og alle lignende Forbrydelser ere Handlinger, som kun have en ringere Interesse for en mindre Kreds, vil der jo ved Ministres Lovovertrædelser kunne være Tale om Handlinger af største Betydning for Staten, og hvis Rækkevidde viser sig maa ske gennem en lang Aarrække. Det forekommer mig derfor, at naar man vil se Sagen fra et principielt Standpunkt, og man tillige tager Hensyn til, at der, saa vidt jeg ved, er begyndt paa en Revision af vor Straffelov, en Revision, under hvilken man uden Tvivl ogsaa vil tage Spørgsmaalet om en videregaaende Forældelse af Ansvaret for Forbrydelser under Behandling, har jeg fundet at kunne slutte mig til, at man lod Spørgsmaalet bero, for saa vidt angaar Ministres Lovovertrædelser, saaledes at man, som det er udtrykt i Lovforslaget, lod dette Ansvar dele Regel med de almindelige Regler om Strafansvars Forældelse.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og kun til Slutning udtale min Glæde over, at der nu synes at være nogen Udsigt til, at man kan føre denne vigtige Sag igennem.

Justitsministeren (Alberti): De Ændringsforslag, der ere stillede af hele Udvalget, er jeg i Stand til uden videre Bemærkning at tiltræde. Jeg kommer da til de Ændringsforslag, der ere stillede af forskellige Mindretal. Der er først det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) om den anden Affattelse af en Del af Lovforslagets § 7. Det ærede Medlem begrundede dette Ændringsforslag

dermed, at saaledes som Lovforslagets § 7 var affattet, kom man ind paa en Inkquisition af den paagældende tiltalte Ministers Tanker og Hensigter; af hvad han havde haft present i sin Bevidsthed eller ikke; og for saa vidt man ikke kunde skaffe sig de fornødne Oplysninger om, hvorledes dette forholdt sig, maatte han, saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, være at frifinde. Dette er imidlertid en Fejltagelse. Det har aldrig været Tanken med § 7 i Lovforslaget, og er det heller ikke efter den Affattelse, Paragraffen har, at den vedkommende Minister enten skulde tilstaa sig skyldig, og da dømmes, eller, hvis han nægtede sig skyldig, da skulde frifindes. Forholdet vil her ligesom i alle andre Tilfælde, hvor Talen er om Straf, være det, at for saa vidt den paagældende anklagede nægter sig skyldig, maatte Retten efter alle de forskellige Omstændigheder, som forelaa efter samtlige Oplysninger i Sagen, skønne over, hvorvidt det virkelig maa antages, at den paagældende Minister i det givne Tilfælde havde handlet med eller uden Bevidsthed om dette eller hint. Jeg ser derfor ikke, at det ærede Medlems Ændringsforslag i nogen Maade forbedrer det foreliggende Lovforslag, og det saa meget mindre som ogsaa efter det ærede Medlems Forslag vil det i alt Fald i adskillige Tilfælde blive et Spørgsmaal, hvad der har ligget indenfor den paagældende Ministers Hensigt, og hvad der ikke har det, saa at man ikke, ved at antage det ærede Medlems Ændringsforslag, paa nogen Maade vil komme ud af den Vanskelighed, som det ærede Medlem rejste og har været ganske ene om at rejse.

Det ærede Medlem har dernæst stillet et Ændringsforslag til § 8, hvorefter han vil have, at en Del af Teksten skulde gaa ud, nemlig den Del, som bestemmer, at en Minister bliver strafansvarlig for en foreløbig Lov, naar han har vidst, eller dog har maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen. Det ærede Medlem vilde have denne Bestemmelse ombyttet med en mere almindelig Bestemmelse, som skulde indeholdes i § 12, og hvorom der stilles Ændringsforslag under Nr. 9. Mig forekommer det, at man i Virkeligheden ikke kan komme uden om Spørgsmaalet paa den Maade, thi hvis Lovforslagets § 8 skulde stride mod Grundloven, er det klart, at man ikke ved at give det en anden Form, saaledes som det ærede Medlem vil gøre ved den anden Affattelse af § 12, vil være i Stand til at give Lovforslaget den